Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr 59 (619) * joi 3 octombrie 1957 * 8 pag. 30 bani

ŞI TOTUŞI...

E ştiut că, după o dare de seamă urmează discuţii, mai ales cînd e vorba de o adunare de alegere. Pînă acum vorbise numai raportorul, adică Ceauşu Paraschiva, preşedinta grupei. La discuţii însă, e rîndul pionierilor şi... acu-i acu. Dar toţi vorbesc frumos. De altfel, pe drept cuvînt. Paraschiva e o fată bună. Iar Paraschiva se înseninează din ce în ce mai mult şi în cele din urmă prinde a zîmbi.

Iată însă că vine rîndul Vasilicăi, Ciobotea Vasilica, o pionieră bună din grupă. Ah, dar aspră-i Vasilica! Aşa de tăios vorbea fata asta... Că preşedinta nu s-a îngrijit de abonamente, că nu s-a organizat citirea gazetei, că pionierii n-au răspuns la concursul celor isteţi, că ar fi trebuit ca preşedinta să fie mai activă.

„Va să zică, ce-o să fie acum?!" — se întreba fiecare. Şi începuseră să se uite într-un fel anume către fosta preşedintă care se făcuse mică, mică şi roşie, foarte roşie la faţă.

A sosit şi momentul propunerii noului preşedinte. Toată lumea aştepta emoţionată. Asta mai ales din cauza Vasilicăi... Că după atîta muştruluială cine mai îndrăznea s-o propună din nou pe Paraschiva? Iar la altă propunere decît Paraschiva nu se gîndise nimeni.

Şi cu toate acestea, fiecare simţea: „Paraschiva e bună! Mă rog, a avut „lipsuri" cum zice Vasilica. Dar lotul şcolar? Dar serbările? Dar fierul vechi? Nu zău! Nu se poate să nu fii drept. Toate acestea s-au făcut sub conducerea ei. Nu cumva? Hm? Nu cumva o fi avînd ceva Vasilica cu Paraschiva?"

Şi iată că s-a ridicat să facă propunerea... Ciobotea Vasilica. Se lăsase o asemenea tăcere, încît se auzeau muştele bîzîind.

— Propun să fie preşedintă de grupă — rosti Vasilica — tot Paraschiva.

In camera pionierilor, unde se ţinea adunarea, s-a auzit doar un oftat adînc de uşurare. Şi ceea ce nu înţeleseseră la început s-a lămurit dintr-odată: că şi cei mai buni greşesc şi că, dintre toţi, adevăratul ajutor i-l dăduse Paraschivei, tocmai Vasilica, pioniera care i-a spus, fără sfială, adevărul în faţă.

AL. MIHU

Ceauşu Paraschiva

PRIMA ACŢIUNE

RIMNICU-VILCEA (de la trimisul nostru). — Joi 26 septembrie după terminarea orelor, la Şcoala medie nr. 2, a avut loc adunarea grupei întîia a clasei a V-a. Adunarea a ales-o ca preşedintă pe Coca Borosan.

Apoi, copiii au părăsit clasa. Cînd au ajuns în curtea şcolii au zărit o grămadă de scînduri aruncate, care încurcau locul.

„Ce-ar fi să le aşezăm?... Zis şi făcut. Pionierii s-au apucat de lucru.

Bebeşel Alexandru şi încă vreo patru fete au început să stivuiască blănile, dîndu-le din mînă în mînă, în timp ce „echipa" Renatei Lislevici aduna hîrtiile de prin curte.

In mai puţin de o oră, treaba a fost terminată. Bucuroşi, copiii şi-au luat ghiozdanele şi au pornit spre casă.

A fost prima acţiune a grupei lor...

Aducem la cunoştinţa preşedinţilor de grupă că:

...au voie să înveţe bine.

...li se permite să organizeze adunări la care nimeni să nu caşte.

...nu sînt obligaţi să fie încrezuţi.

...potrivit unor recente date ştiinţifice, pămîntul va continua să se învîrtească în jurul soarelui chiar dacă pionierii din grupă poartă în fiecare zi cravata.

...un articol pus la gazeta de perete cu prilejul începerii anului şcolar poate fi înlocuit chiar şi înainte de vacanţa de iarnă.

...nu este interzis ca o grupă s-o provoace pe alta la un meci de fotbal.

...notele obţinute de pionierii din grupă, pot să-i intereseze şi pe ei.

...cînd e vorba să fii ales preşedinte, nu se ţine seama de ochii tăi frumoşi.

Noi am ales-o pe...

NIŞTE OCHELARI NĂZDRĂVANI O CĂCIULA ŞI UN BĂIEŢEL

Troleibuzul se opri cu o smucitură. Intr-o clipă mă urcai. Bun vehicul, troleibuzul, şi frumos! Scaune largi, capitonate, mă rog, să tot călătoreşti. Şi eu doar pentru asta mă urcasem. De unde să fi bănuit prin ce peripeţii ciudate aveam să trec în ziua aceea? Mi-ar fi plăcut să stau pe una din canapelele capitonate şi să privesc pe fereastră... Cîte nu se pot vedea pe stradă din goana troleibuzului!

N-am timp să mă gîndesc prea mult, că troleibuzul se opreşte brusc şi de mine se loveşte o femeie care ţinea în braţe un rotofei drăguţ. Ce vreţi, era în spatele meu şi n-avea punct de sprijin...

Un călător în faţa mea, aşezat comod, pe canapeaua moale, se gîndeşte. Se gîndeşte, privind picioruşele încălţate cu ghete ale rotofeiului care se bălăbănesc, încoace şi încolo. La rîndu-mi îi privesc pe amîndoi şi-mi spun: „Drăguţ rotofeiul, dar şi mai drăguţ cel mare de pe canapea. Să tot fi avut 11—12 ani. Voinic şi bronzat de soare, mai mare bucuria. Şi înfipt bine în scaun".

Deodată, lîngă mine, o voce uşoară îmi şopteşte:

— Pune-ţi ochelarii ăştia şi priveşte spre capul băiatului... Nici nu ştiu cum m-am trezit cu o pereche de ochelari şi, fireşte, i-am pus repede pe nas. Intr-o clipă, fereastra troleibuzului a dispărut şi, ca pe un ecran mi se arătă împărăţia de gînduri a băiatului. Şi ce frumoase gînduri! Neînchipuit de frumoase. Păcat că nu le-aţi văzut şi voi. Iată doar cîteva:

„Sînt băiat deştept, o ştie toată clasa... De învăţat, învăţ bine, de purtat, nici vorbă... O să mă aleagă şi anul ăsta, ce mai, merit să fiu preşedinte! Las' că dacă mă aleg nu-i uit eu nici pe cei mici. Le organizez nişte jocuri. Să vadă cine-s eu!"...

Vai, dar ce-i asta? Ochelarii. Uite că mi-au dispărut şi lîngă mine aceeaşi voce de adineauri îmi şopteşte din nou:

— Pune-ţi căciula asta şi...

Intrasem în horă, aşa că n-aveam încotro, trebuia să joc. N-am stat pe gînduri. Şi, deodată, m-am trezit într-o încăpere. Pasă-mi-te era o clasă şi la o masă stătea, cine credeţi? Chiar eroul meu, cel cu gîndurile frumoase. Dar sărmanul cam plouat. De ce? Din pricina băiatului din fund care, dacă l-aţi fi auzit cum vorbea, v-aţi fi luat cu mîinile de păr. Ascultaţi: „Să nu-l alegem, băieţi, preşedinte de detaşament".

— Da, dar învaţă bine!

— Dar e bun organizator!

— Ştie să ţină referate frumoase — se auziră voci din toate părţile. Băiatul din fund însă nu se lăsă deloc şi continuă: „Se pricepe la toate astea, nu zic ba. Dar nu ştie să dea locul în tramvai unei femei cu copilul în braţe. Da, adevărat, vorbeşte frumos, dar cu unul ca el nu poţi merge la greu, că te lasă în drum. D-al de ăştia nu se uită în jur, caută ca numai lor să le fie moale!...

. . . .

Nu ştiu ce s-a mai întîmplat după aceea. N-am stat să văd, am fugit. Oricum, nu-mi era la îndemînă să aud vorbindu-se aşa despre „bunul" şi „drăguţul" meu amic din troleibuz. Şi apoi, mă grăbeam. Imi dădusem seama că trebuie să vă împrumut şi vouă măcar odată ochelarii şi căciula asta minunată. Poate c-or să vă fie de ajutor.

B. C.

MARIUCA RĂSPUNDE CITITORILOR

Suciu Alexandrina, str. I. C. Frimu nr. 16 Turda, mă întreabă dacă nu mă... plictisesc scrisorile ei. Nu dragă prietenă, ba aşi putea spune că le aştept cu multă nerăbdare pentru ca să aflu ce lucruri noi ai mai făcut împreună cu prietenii tăi de pe strada unde locuieşti...

...**Iar Oroş Victor, din clasa a VII-a din comuna Somieşuleac, Cehul Silvaniei** vrea să afle dacă-l primesc în rîndurile celor mai buni prieteni ai mei. Ei bine, spuneţi şi voi pot să-l refuz? Bineînţeles că nu. Aşa că, dragă Victore, îţi aştept cu multă nerăbdare veştile.

Ureche Ştefan din Giurgiu, str. Cărămidarii Vechi nr. 28 e nelămurit. Nu ştie dacă Cristea Ştefan din comuna Dîlga, raionul Lehliu, este corespondent mai vechi al gazetei sau nu. Ştefănică dragă, Cristea, la fel ca şi tine, este un vechi prieten al gazetei şi, dacă ai citit regulat „Scînteia pionierului", cred că i-ai văzut publicată şi fotografia.

Popescu Mariana din clasa a VI-a din comuna Leu, regiunea Craiova îmi cere să-i trimit adresa mamei Zoiei şi a lui Sura. Este lăudabilă iniţiativa de a scrie Liubovei Timofeevna şi cred că pilda ta va fi urmată şi de alţi colegi din şcoală. Adresa ei o poţi afla scriind redacţiei „Pionierscaia Pravda" Moscova. U.R.S.S.

Mihăilă Teodora de la Şcoala de 7 ani nr. 2 din Galaţi, mă întreabă cum să-şi organizeze munca de preşedintă pentru ca întreg detaşamentul să fie fruntaş pe şcoală. E cam greu, Tudora, să-ţi spunem noi, de aci cum trebuie să procedezi. Ne gîndim însă că există totuşi cîteva lucruri generale care îţi pot folosi. E vorba în primul rînd de exemplul personal. Caută să dai exemplul personal în tot ceea ce faci. Apoi, apropie-te sufleteşte de fiecare coleg, ajută-l cînd nu reuşeşte să se descurce într-un anumit lucru şi, bineînţeles, critică-l prieteneşte cînd nu vrea să se îndrepte. După cum vezi, mare filozofie nu-ţi spunem. Încearcă să urmezi însă aceste sfaturi simple şi s-ar putea să reuşeşti.

Eu una îţi doresc mult succes în muncă.

MARIUCA

REPORTAJ DESPRE:

• UN BAIAT
• O FATA
• UN REPETENT
• ...ŞI PRIMELE NOTE

Un eveniment...

Trebuie să vă spun că pentru prima oară în viaţa mea am avut satisfacţia să iau parte la un asemenea eveniment: punerea primelor note într-un catalog, la început de an şcolar.

Plăcut eveniment, nu?

...Pentru mine a fost cu atît mai mare această plăcere cu cît notele primite de cei doi copii au fost... bune!

Dar mai bine să vă spun de-a fir-a-păr cum s-au petrecut lucrurile.

Locul cu pricina...

...e clasa a VII-a A, de la Şcoala medie nr. 2, din Giurgiu. Eroii principali — Daniela Tache şi Medu Negreanu, elevi în această clasă şi, fără îndoială, pionieri.

Cu o zi înainte de sosirea mea la Giurgiu, clasa a VII-a A a primit de rezolvat acasă prima problemă din acest an.

Bineînţeles, pirdalnica aceasta de problemă a atras după sine o mulţime de emoţii, situaţii penibile (ca „dă-mi şi mie, te rog, caietul") şi o mie şi o sută de alte buclucuri mici şi mari...

A doua zi...

...însă, cînd profesoara a cerut „caietele pe bancă!", întreaga clasă rezolvase problema.

Că unii au înţeles rezolvarea problemei prin simpla copiere a triunghiului de pe maculator pe caiet, de — se mai întîmplă. Cu toate că, dacă ai sta să gîndeşti mai pe îndelete, e pericol ca aceste „întîmplări" să se mai repete în timpul anului şi ceea ce e mai — trist — la aceiaşi copii.

Unul dintre ei e...

Marinel

...Bugoi, care repetă anul acesta clasa a VII-a.

Ai grijă, Marinel, că, ferească sfîntul, s-ar putea să te prindă 1959 tot în clasa a VII-a... Doar nu e nici o lege care să spună: „Se interzice ca un elev să fie lăsat repetent doi ani la rînd: ştie, nu ştie — trebuie trecut clasa!" Aşi! Asemenea lege n-a existat şi — precis! — nu va exista niciodată.

La tablă

...au fost scoşi Tache Daniela şi Medu Negreanu.

— Ei, să-mi răspundeţi bine, astăzi vă pun note. Primele note! Şi, vă rog să mă credeţi — adăugă zîmbind tovarăşa profesoară — n-aş dori să pun note mici...

Daniela Tache se gîndi o clipă; apoi gura începu să-i turuie ca o moară. Treptat, ea pătrunde tot mai adînc în miezul lecţiei. Numai că, probabil, nu se pregătise tocmai temeinic; ici, colo, Medu a trebuit s-o ajute, să-i lămurească cum se scrie raportul a două segmente, ce-i acela raport...

Iată de ce, spre necazul fetelor (Ce să-i faci? De data aceasta băieţii au fost pregătiţi mai bine decît voi, fetelor!) Daniela primi un 7 iar.

Nota 9

...apăru în catalog, plină de importanţă, tocmai în dreptul numelui lui Medu Negreanu.

S-au bosumflat fetele puţin dar pînă la urmă le-a trecut. Şi-or fi zis: „Ce — Medu nu-i colegul nostru de clasă? Ba da. Şi încă ce coleg!"

Ceea ce e mai important

Surpriza celor două note a fost, desigur, dublă: ele au fost primele note din anul şcolar, primele după noul sistem de notaţie! Această dublă surpriză însă nu i-a împiedicat pe copii să vadă ceea ce e mai important, anume că vacanţa a rămas în urmă, că a început şcoala.

Deci, de acum încolo, pe planul întîi — ÎNVĂŢĂTURA!

EMIL EMANOIL

ÎNSEMNĂRI

LA O ANIVERSARE

Acum cînd s-au împlinit cinci ani de la înfiinţarea Palatului pionierilor din Timişoara, parcă, fără să vreau, îmi vin în minte cîteva cifre. In anul 1952 funcţionau 11 cercuri pe care le frecventau 850 de pionieri. In anul 1957 funcţionează 17 cercuri pe care le frecventează 2450 de pionieri. După preferinţe: chimie, fizică, autcmecanică, prietenii cărţii, dramatic, aero şi navo modele, şi încă altele.

★

Thomas Ştefan este elev în clasa a VII-a, Şcoala nr. 15 şi este membru al cercului de pian.

Intr-o zi a venit la tovarăşul Itvoreanu — profesorul său — şi i-a prezentat o compoziţie minunată pentru cor şi pian în stil modern, intitulată foarte precis „Marea". Au cîntat-o împreună — pian şi voce, — au prezentat-o şi celorlalţi membri ai cercului, a plăcut şi acum se repetă. In excursia organizată de Palat cu prilejul aniversării cu ansamblul artistic pe traseul Herculane, Turnu Severin, Ada Kaleh, Cazane, Orşova, vor da concerte. Printre cîntece de mult cunoscute ca: „Nea Alecu", „Valurile Amurului", „Hora mărţişorului", ansamblul va cînta şi lucrarea lui Ştefan Thomas...

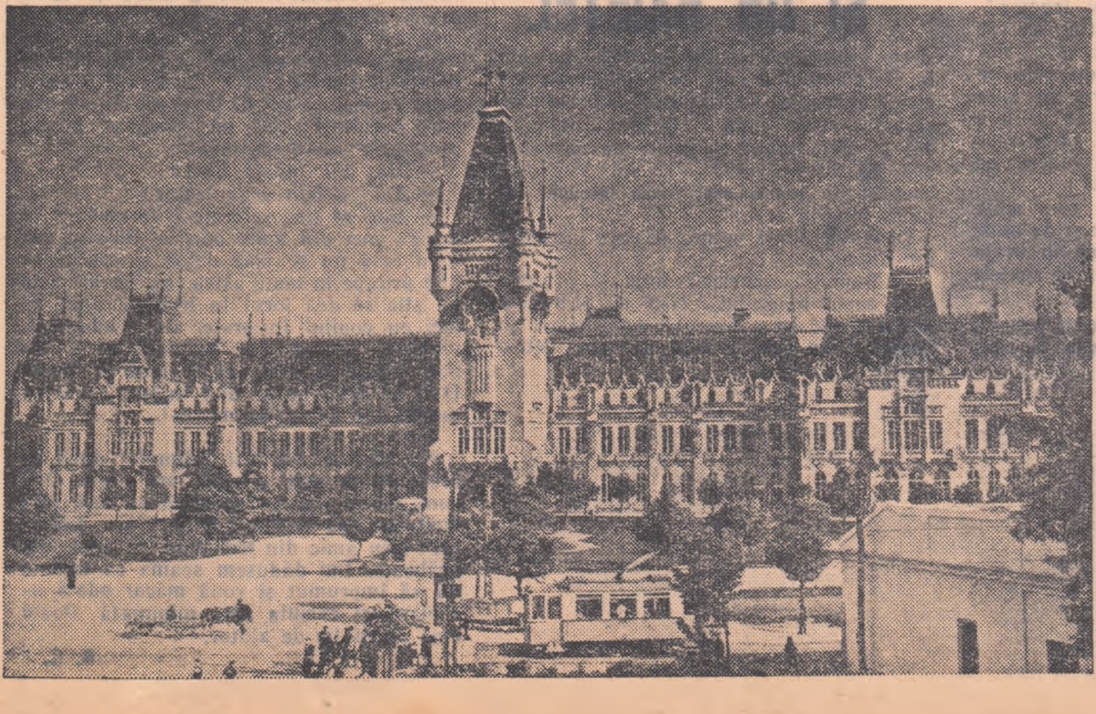
★

Rezultatele muncii în cercurile Palatului sînt frumoase. Care sînt însă eroii? Care sînt pionierii ce au muncit în cadrul Palatului pentru scrierea istoriei sale? De fapt nu-i uitasem. I-am lăsat anume la urmă. Şi pentru mine a fost o surpriză plăcută. Există printre membrii cercurilor nume de copii, despre care se spune c-au venit o dată cu înfiinţarea Palatului. Deci, sînt de cinci ani membri ai lui. Iată numai cîţiva: Severin Narcis (pian) — despre el se spune că are compoziţii personale — Alexa Constantin (radio) şi... Pavel Petromăneanţu (aeromodele). Pavel a fost elev al cercului de aeromodele. A participat la mai multe concursuri europene, a fost „decorat" campion, iar azi este instructor al cercului în care a învăţat.

Dar mai există la Palat un cerc destul de ginal pentru probleme pe care le tratează şi-i destul de nou. „Corespondenţi cu străinătatea" — aşa se cheamă cercul al cărui instructor este Ladislau Giurgic şi care, deşi înfiinţat în 1956, are în prezent peste 500 de scrisori, plus foto, plus ilustrate.

Iar profesorii sînt iubiţi, respectaţi de copii. Succesul muncii lor le e răsplata cea mai preţioasă.

N. SCHIBINSCHI

IAŞI

Turle sclipind în soare împrejmuite de coline înverzite, dominate de doi masivi păduroşi, Repedea şi Bîrnova, aşa apare din depărtare bătrînul şi poeticul Iaşi, oraş de legendă şi basm.

Născut aproape o dată cu Moldova, istoria lui se confundă cu însăşi începuturile statului feudal moldovenesc.

Numele îi vine — se pare — de la un popor iranic, anume Alanii, căruia slavii îi spunea Iaşi. Nu i se cunoaşte originea întemeierii.

Aşezat în răsăritul ţării, la graniţa cu Uniunea Sovietică, întins pe malul Bahluiului, el este pomenit din 1408, de pe vremea domnitorului Alexandru cel Bun, ca un tîrg înfloritor, ca un centru comercial foarte frecventat. Decenii de-a rîndul Iaşul a fost un oraş feudal, o fortăreaţă care adăpostea pe domnitorii Moldovei. Domnitorii care s-au perindat la tronul Moldovei, au clădit aici biserici şi mănăstiri, palate şi monumente de artă, care dau oraşului de azi o notă cu totul particulară.

Inegrite de vreme, ele par să vegheze asupra Iaşului tînăr care izbucneşte semeţ şi năvalnic, din mijlocul lor. Şi acest Iaşi, nou şi plin de viaţă, este cel care se dezvoltă azi cu repeziciune.

„Oraşul marilor idei", aşa a fost numit pe drept cuvînt Iaşul. Un mare număr dintre scriitorii noştri clasici şi-au purtat paşii pe străzile acestei bătrîne citadele, leagănul multor opere nemuritoare.

Astăzi, Iaşul renaşte dezvoltîndu-şi industria, păstrîndu-şi totodată vechiul său farmec. Din fiecare clădire ce se ridică azi, din fiecare copac ce se sădeşte primăvara, se înalţă triumfătoare, viziunea oraşului de mîine.

R. D.

FRUMOASĂ EŞTI PATRIA MEA

Noul pionier

In sală se făcu linişte. Lua cuvîntul Badea. Ultimul. Pînă aci totul decursese bine. Se părea că şcolarul Pan-

tea Ion va fi primit în rîndurile pionierilor.

— Da — începu Badea şi-şi drese încurcat glasul — eu nu sînt de acord ca Ion să fie primit.

Erau toţi atît de surprinşi de lucrul acesta, încît aveai impresia că în faţa lor nu se află Badea, ci cine ştie ce arătare!

— De ce nu eşti de acord? — întrebă într-un sfîrşit preşedintele.

După o clipă de gîndire, Badea îşi aţinti privirea asupra lui Ion.

— Mai bine să vă spună Ionel. El ştie.

Pantea se ridică din bancă. Era palid. Vru să-şi înalţe privirea, însă nu îndrăzni. Simţea că toţi ochii sînt aţintiţi asupra lui.

— Eu... începu el cu glas nesigur, adi[illegible] Dar asta a fost, cum să spun... Am [illegible]am furat... Pe urmă mi-a părut rău — şi-n ochii lui Pantea juca o lacrimă.

Işi dăduse seama c-a făcut o faptă urîtă, furînd diverse mărunţişuri de la unul şi de la altul. Credea că nimeni nu l-a văzut. Voia să uite acele întîmplări cînd ispita fusese mai puternică decît cinstea „Desigur, nu voi mai fi făcut pionier". La gîndul acesta nu-şi mai putu reţine lacrimile:

Şi, într-adevăr, aşa a fost.

★

De atunci a trecut o bună bucată de vreme. Au urmat zilele însorite ale vacanţei. Nelu se întîlnea deseori cu cei care primiseră cravata în acea adunare şi simţea o strîngere de inimă.

Intr-una din zile se întîlni şi cu Badea. Ii era ruşine să dea ochi cu el... „Poate că nici n-o să vrea să-mi vorbească..." — se gîndea.

— Ce faci, Nelule? se auzi deodată strigat.

Ridică privirea.

— Bine, îngăimă.

— Nu te-am mai văzut...

— Sînt ocupat, am multe de făcut, adăugă el cu mai mult curaj. Dar tu?... Tu ce faci?

— Ce să fac! Cu tabăra. Ştii, strîngem fier vechi... Da. am organizat o întrecere între clase. Să vezi fraţii cum mai adună; ba o tinichea, ba o ţeavă...

— Şi voi, adică clasa noastră, cum stă?

— De, nu prea bine. Ne-au luat-o înainte cei dintr-a VII-a. Ei au strîns mai mult. Mîine o să pornim din nou în căutare. Vii şi tu? Nelu nu ştia ce să mai facă. Era atît de bucuros, încît uită să-l mai întrebe la ce oră să vină.

★

S-a dus în ziua aceea, s-a dus şi în alte zile. Colegii l-au primit bine. Păreau că nu-şi mai amintesc de cele petrecute. Iar Nelu muncea cu multă tragere de inimă. Il găseai pretutindeni... Şi la grădina de legume, şi la lotul şcolar, dar şi în excursie, la plimbare.

Intr-o zi făcu o descoperire.

Era o după amiază caldă şi însorită. Ajuns acasă după o acţiune, se duse la magazia de scule a lui taică-său, de unde luă o lopată şi un tîrnăcop. Le puse în spate şi plecă spre Criş. După puţină căutare, găsi ceea ce încă de dimineaţă îi atrăsese atenţia. Era un loc îngust al Crişului, în apropierea podului, iar din prundiş ieşea în afară o şină. Fără să piardă vremea, se puse pe lucru. Incepu să sape cu tîrnăcopul în nisipul amestecat cu pietre iar cu lopata dădea resturile la o parte. Şi cu cît săpa mai mult, capătul şinei se mărea... Nelu se convinsese. Şina era mare şi cîntărea cel puţin 500 de kg. Acum victoria asupra clasei a VII-a era asigurată.

★

A doua zi, Nelu ajunse la şcoală mai tîrziu. Ceilalţi tocmai se pregăteau să plece.

— Băieţi, veniţi cu mine? Ştiu un loc unde putem găsi fier.

— Să mergem, strigară veseli ceilalţi...

Cu greu au reuşit să aducă la şcoală şina Cîntărea într-adevăr peste 500 de kg.

★

La Şcoala de 7 ani din Beiuş a fost programată o adunare a pionierilor din clasa a VI-a. Ea are ca scop să primească noi pionieri. Printre cei ale căror cereri se vor discuta e şi Pantea. Acum trebuie să se hotărască dacă va primi sau nu cravata

Nu ştiu încă rezultatul. Putem să vă comunicăm doar părerea lui Badea, cu care am stat de vorbă:

— Sînt de acord ca Pantea să fie făcut pionier, fiindcă este un băiat

bun şi mai ales, ţine la onoarea clasei noastre.

EMIL DOBRESCU

COSTUM NAŢIONAL DIN MUSCEL

Cunoscute de mult în afara ţării, costumele noastre naţionale, cu iile lucrate cu mătasă, fotele bătute în fir de aur şi argint, maramele din borangic înflorat, sînt elemente de artă populară lucrate cu neasemuită măiestrie.

Moştenite de la mamă la fiică, generaţii de-a rîndul, porturile naţionale sînt purtate cu graţie după cum puteţi vedea şi din fotografia de mai sus.

ROMULUS MĂNÎNCĂ TOT LA PRÎNZ ... ŞI REFUZĂ O PROPUNERE ATRĂGĂTOARE

Deoarece căzuse la admiterea în liceu, Romulus, fiul dentistului N., a fost nevoit să dea examen la o şcoală profesională. A reuşit — dar asta nu i-a făcut nici o plăcere deosebită

Cu puţin înainte de deschiderea cursurilor, direcţiunea fab[illegible] de care ţinea şcoala i-a [illegible]ftit pe proaspeţii elevi să viziteze întreprinderea. Ursuz, pozînd în victimă, Romulus s-a arătat în dimineaţa respectivă la fabrică, făcîndu-se că nu-i ia în seamă pe noii colegi. Au intrat. Ii conducea un maistru bătrîn care lucra în fabrică încă de la începuturile ei.

— Cu treizeci de ani în urmă aveam numai două secţii cu 18 lucrători. Acum avem 28 de secţii şi peste o mie de oameni, povestea el.

Romulus îl privea fără să-l asculte. Se simţea foarte stingherit: cîţiva dintre băieţi îi fuseseră colegi şi la şcoala de şapte ani; apoi mulţi dintre lucrătorii fabricii erau vecini de-ai lui. Desigur că în clipa de faţă toţi rîdeau de el, a vrut să fie mai ceva decît dînşii şi nu i-a mers..

I se părea lui Romulus că, pur şi simplu, toată fabrica, tot cartierul, tot universul e cu ochii pe el şi se simţea mic neputincios...

Se vede însă că universul avea altă treabă la ora aceea. Fapt e că oamenii îşi vedeau liniştiţi de-ale lor: lucrătorii, de lucru, iar vizitatorii, de vizită. Adică, să nu exagerăm: cîţiva dintre lucrători întrerupseră totuşi pentru a se ocupa de Romulus.

— A, tu erai, Romulus? Va să zică te-ai înscris la noi... Să ştii că-mi pare bine! Uite, ăsta-i strungul meu; îţi stă la dispoziţie! Şi, oricînd ai să ai nevoie de ceva, contează pe mine!

— Romulus? La noi? Bravo, băiete, n-o să-ţi pară rău. Mecanica e cea mai frumoasă meserie. Dacă vrei, vorbesc cu şcoala să te repartizeze în practică la mine!

— Să trăieşti, Romulus! Bănuiam eu că eşti băiat bun, deşi îţi umbla vorba de înfumurat. Bine-ai venit la noi! Ăsta-i ciocanul meu cu aburi; are o tonă. Numai tu şi cu feciorul meu veţi avea voie să vă apropiaţi de el!

Pe măsură ce lui Romulus i se adresau aceste cuvinte, ceilalţi băieţi îl priveau din ce în ce mai miraţi, poate chiar respectuoşi iar Romulus însuşi se simţea din ce în ce mai măgulit, mai sigur pe el.

Va să zică, nimeni nu-l lua peste picior, ba, dimpotrivă, era primit cu plăcere, chiar cu oarecare consideraţie... Oamenii îl salutau, se simţeau măguliţi de prezenţa lui...

Lui Romulus începură să-i dispară, treptat, şi posomoreala, şi mutra de victimă. Se plimba cu paşi rari de ici, colo, dîndu-şi aere de cunoscător. Se uita la colegi de sus, cu o expresie care fără doar şi poate însemna: „Puneţi-vă bine cu mine, dacă vreţi s-o duceţi bine aici!"...

...Pînă tîrziu, la amiază, a rămas Romulus în fabrică. S-a plimbat de la o maşină la alta, a învîrtit manete, a măsurat cu şublerul, s-a murdărit cu ulei pînă-n albul ochilor. De mult nu mai simţise o asemenea plăcută încordare; avea de-a face cu lucruri nebănuit de interesante, iar vecinii lui, care pînă mai ieri i se păruseră nişte oameni şterşi, fără vreun rost serios pe lume, îi apăreau acum ca un fel de semizei ai ştiinţei. „O să le pot semăna cîndva?" se întreba aproape temător Romulus. Răspunsul era mai mult decît afirmativ — şi putea fi citit lesne pe feţele sincere, binevoitoare ale oamenilor.

Descoperise o întreagă lume nouă Romulus.

S-a îndreptat spre casă la sfîrşitul schimbului, odată cu vecinii, noii lui prieteni. Se simţea mîndru să meargă în grupul lor gălăgios, învăluit în fum de ţigară şi în miros de chimicale. Incerca să-şi dea cu părerea în discuţiile lor şi se bucura grozav cînd păstrau tăcere pentru a-l asculta.

Ajuns acasă, declară:

— Vin de la lucru! Mi-i o foame de lup!

Şi, pentru întîia oară, mîncă tot, ba încă mai ceru.

Iar cînd tatăl, dentistul N., sosi val-vîrtej către seară vestindu-l că a aranjat cu un fost coleg, acum director al unui liceu din capătul celălalt al oraşului, să-l primească acolo, Romulus răspunse aşa, cam de sus:

— Ce atîta zarvă cu liceul ăsta? Am altele, mai însemnate de făcut...

AL. OVIDIU ZOTTA

Răsfoind cîteva manuale şcolare

O bucată dreptunghiulară de hîrtie albă — o etichetă. Pe ea, o peniţă muiată bine în cerneală scrie apăsat: „Hans Schusster cl. a VI-a şcoala germană — Prejmer" Apoi tocul se ridică.

Hans mai priveşte odată scrierea caligrafică de pe etichetă, pune sugativa şi, ca şi cînd manualul de literatură ar fi pentru prima dată în mîna sa, (de cînd l-a cumpărat l-a mai răsfoit de cinci ori) — îl deschide. Se bucura însă ca şi la început. Un fragment din „Don Quijotte" de Cervantes, o poezie despre păsările care aşteaptă în timpul iernii la ferestrele noastre venirea primăverii a marelui dramaturg contemporan Berthold Brecht, fabule de Krilov, „Stejarul şi alunele" o altă fabulă de Lev Tolstoi. Şi filele se duc una după alta. Hans citeşte mereu: Caragiale, Heine, Gorki, Johannes Becher, Anna Seghers, Marcel Breslaşu. Nume noi. Nume de autori despre care nu învăţase în clasele celelalte. Pe unii îi cunoaşte din lectura lui particulară. Pe alţii, nu. In clasa a VI-a însă îi va cunoaşte.

Noile manuale pentru şcolile cu limbă de predare germană sînt anul acesta mai frumoase, mai interesante. Abecedarul, cartea celor mai mici elevi, este frumos prezentată, cu culori şi desene plăcute la vedere. Iar Istoria Antică, pentru cei mai mari, este scrisă ca şi cum ar fi o culegere de povestiri ilustrată cu hărţi şi desene.

N. S.

Atanasie Toma

Necula pandurul

Pe Necula ajunsese să-l cunoască întreg regimentul pentru șotiile și veselia sa.

Ceea ce avea să-l facă însă de pomină în întreaga divizie e întîmplarea ce urmează:

Era în toamna anului 1944. Divizia de panduri „Tudor Vladimirescu" de-abia începuse lupta pentru eliberarea Oradiei. S-a nimerit ca toamna acelui an să fie mai tîrzie decît altele. Era căldură ca în luna lui cuptor. De atita zăpușeală, pămîntul se crăpase, iar argila roșiatică căpătase duritatea cărămizii arse. In ziua aceea Necula ședea rezemat cu spatele de malul tranșeei, cîntînd din armonică, cu ochii pierduți pe smalțul albastru cenușiu al cerului. In zadar căuta cu privirea măcar un firișor de nor. Toată ziua răbdaseră de sete. Rîușorul ce clipocea ca la vreo 200 de pași în față, bătut zi și noapte de focul hitleriștilor, mai rău le ațița setea. De dimineață un fruntaș a încercat să aducă apă. După cîțiva zeci de metri, fruntașul a căzut ca trăznit. Se vede treaba că-l țintise vreun lunetist fascist care atît aștepta, să iasă cineva din tranșee. De abia l-au tras în adăpost. Gemea și se zvîrcolea. Rana nu îi era grea, dar tare dureroasă.

Și-au închipuit că odată cu venirea serii se va răcori, dar nici pomeneală. Pămîntul încins și colbul gros de o palmă ce-l acoperea frigeau ca vatra unui cuptor. Aerul era greu, îmbîcsit cu praf, greu la respirat. Fruntașul rănit era lîngă Necula. Avea în priviri o lumină ciudată și, cu toată suferința, zîmbea slab, lățindu-și buzele albe și scorojite. Cine știe prin ce locuri îl purtau gîndurile.

Se înnoptase de-a binelea. Mulți adormiseră scăpînd de chinul setei. Gemetele rănitului crescuseră, căci mai ales noaptea te chinuiește febra. Cu tot seninul cerului de toamnă, noaptea nu era luminoasă. Luna se afla abia în primul pătrar și semăna cu o seceră. Soldații glumeau între ei, spunînd că o roseseră hitleriștii. Glumeau și sanitarii, înveselindu-l pe rănit, în așteptarea unui moment potrivit pentru a-l duce la punctul sanitar al batalionului.

Necula cînta absent, chinuit de gînduri, îl privea pe fruntașul rănit de lîngă el și parcă îi simțea chinul. Deodată, fără să spună nimic celor din jur, a zvîrlit armonica și a fugit spre adăpostul comandamentului. S-a oprit gîfîind în fața ofițerului:

— Dați-mi voie să plec cu două găleți după apă. Pentru răniți, altfel vor pieri, sărmanii.

Comandantul a cumpănit propunerea soldatului, dar nu i-a răspuns.

— Am să mă strecor pe nevăzute, trebuie să aduc apă, nu se poate altfel — continuă Necula îndîrjit.

— Vrei s-o pați ca cel de dimineață? — vorbi ofițerul, pe care totuși propunerea soldatului îl bucura.

— Oricum, dar trebuie să încerce cineva. Dați-mi mie voie, pe mine nu mă găsește glonțul fascistului.

A luat două găleți, și-a pus automatul în spate și a pornit tiriș. Trebuia să se ferească, căci aerul era brăzdat de rachete. De undeva, din marginea întunecată a orizontului, se auzeau bubuituri înfundate și se zăreau fulgerări slabe ca atunci cînd se apropie furtuna. Artileria sovietică din celălalt sector al frontului pregătea atacul decisiv. Auzea distinct clipocitul apei lovindu-se de maluri și pietre. Gura lui uscată sorbea lacom boarea ce venea dinspre rîu. Zări în stînga cîteva tufe mici și se îndreptă spre ele. De-abia își putu opri un strigăt de bucurie. Intrase într-o bostană. Incepu să taie pepenii cu baioneta și să-i facă grămadă lîngă el. Nu-și dădea seama cum îi va căra, dar îi strîngea cu repeziciune. Amintindu-și pentru ce plecase, se opri, ștergîndu-și sudoarea de pe frunte. A lăsat pepenii și a pornit din nou spre rîul care se zărea ca o panglică argintie printre sălciile și salcîmii desfrunziți ai stepei. A intrat cu totul în apă, vîrîndu-și și capul înăuntru. Toată moleșeala îi pierise odată cu primele înghițituri. Plimbîndu-și ochii în jur rămase înlemnit. Pe malul rîului, înșirate la rînd, cîteva mogîldețe pîndeau nemișcate. A tras automatul cu țeava în față și era gata să se facă nevăzut sub apă dacă nu și-ar fi amintit că doar puține clipe îl despărțeau de momentul cînd fusese chiar în locul acela. Apropiindu-se cu atenție, deși trăsese o spaimă bună, începu să rîdă de unul singur. Pepenii tăiați de el și zvîrliți pe malul rîului făceau impresia unor capete de oameni ascunși. Continuînd să rîdă, a plecat, opintindu-se cu cele două găleți mari, pline ochi. Ieșise la mal cînd a zărit trecînd prin mijlocul rîului o patrulă. Erau hitleriști. Ii numără repede. Erau opt. „Nici o grupă" — gîndi Necula.

Patrula se îndrepta chiar spre locul unde se afla el. Din nou îl încerca teama. „Adică nici eu să nu aduc apă?" Se ghemui în spatele grămezii de pepeni. Văzîndu-le rotundurile întunecate, obrazul i se lumină. „Oare s-o prinde? Dacă s-a prins la mine de ce nu s-ar păcăli și el?". Și-a scos casca și a pus-o pe unul din pepenii de lîngă mal. A mai așezat cîteva bețe lîngă alți pepeni, chipurile, în loc de arme, apoi s-a tras înapoi. Nu mai era timp de pierdut. Cu cît se apropiau mai mult cu atît se putea observa mai ușor șiretlicul său. Ocupîndu-și un loc bun pe malul apei, de unde îi putea fulgera repede cu o rafală pe fasciști, a strigat cu glas potolit, stăpînindu-și emoția:

— Stai! Predați-vă! Sînteți înconjurați! — a vorbit în nemțește. In lungii ani ai războiului învățase cîteva cuvinte care i-au folosit deseori.

Hitleriștii, care nu se așteptau la una ca asta, rămaseră buimaci. Se uitau cu spaimă la pepeni, luîndu-i de bună seamă drept soldați pitiți. Necula crezu că vor să-l atace. A scos o grenadă de la brîu, punîndu-și-o la îndemînă. Cu toată situația tragică, îi venea să rîdă. Le va juca acum fasciștilor una să-l țină minte cît or trăi. Strigă tare, de data aceasta o comandă în românește.

—Atențiune, companie, foc de salvă... și țăcăni de cîteva ori închizătorul de la automat. Buimaci, fasciștii au ridicat mîinile aruncînd armele. Apoi a dat fiecăruia cîte doi harbuji mari în mînă, iar ultimului căldările. El venea în urmă încărcat de arme și cu două grenade mari în mînă.

— Dacă fuge vreunul vă fac pilaf — i-a amenințat el. Așa și-a făcut apariția în tranșee. Hitleriștii năuciți, de abia mergînd, cu brațele pline de pepeni. „Ca la [illegible]ța din Obor" — strigă Necula la ostași. El pășea țanțoș ca un comandant. I-a băgat în tranșee și i-a pus să stea drepți, în timp ce el dădea raportul ofițerului, care de-abia își putea ține rîsul.

De-abia acum se treziseră nemții din uimirea lor și îi înjurau înciudați, privindu-l chioriș pe Necula. Se desmeticiră însă prea tîrziu.

Pînă în zori s-au auzit atunci în tranșeele pandurilor zgomote de veselie. In noaptea aceea, Necula a cîntat și jucat mai mult ca oricînd.

POVESTE FARA CUVINTE

joia cinematografică – joia cinematografică

De vorbă cu Popescu Gopo

Il cunoașteți pe Gopo? „Rățoiul neascultător", „Albina și porumbelul", „Doi iepurași", „Marinică", „Șurubul lui Marinică", „Ariciul răutăcios" — toate aceste desene animate sînt ieșite din mîna lui. Tot el a descoperit-o într-o bună zi pe Violetta și a turnat cu ea „Fetița mincinoasă".

Anul acesta, ce s-a gîndit Gopo? Că filmul de desen animat poate să placă și oamenilor care de mult, tare de mult, nu se mai joacă de-a prinselea și v-ați ascunselea. Zis... ș' făcut „Scurtă istorie". O „Scurtă istorie" cu care regizorul și prietenul nostru Gopo a cucerit în primăvara aceasta nici mai mult, nici mai puțin decît premiul de aur (în domeniul filmului de scurt metraj) al Festivalului internațional cinematografic de la Cannes-Franța. Credeți că asemenea cinste l-a făcut pe Gopo să-și piardă firea? Aș! Abia s-a așternut mai zdravăn pe treabă! Ceea ce nu l-a împiedicat, ba chiar l-a îndemnat să facă de curînd o călătorie la Veneția, unde, avînd loc de asemenea un Festival internațional al filmului, s-a gîndit că va avea multe de văzut, auzit și învățat. S-a întors de cîteva zile și noi, dornici să-l revedem, l-am și bătut în ușă cu un interviu:

— Bucuros de oaspeți, Gopo? Mai ales, bucuros de întrebări?

Fire prietenoasă, Gopo ne-a făcut în mai puțin de două minute să ne simțim „de-ai casei", și-a deschis apoi tolba cu impresii și amintiri venețiene, iar noi am notat cele ce urmează.

Întîi puțină istorie...

— ...Toată lumea știe că Veneția e unul din cele mai frumoase orașe ale lumii, așezat în nord-estul Italiei. Dogii, stăpînii de altădată ai Veneției, odihnesc de mult sub criptele albe. Veneția însă, cu toate comorile și splendorile ei artistice, a rămas. Piața San Marco continuă să fie locul de întîlnire a sute și sute de porumbei; nouăzeci de basilici, una mai frumoasă decît cealaltă, își trimit turnurile către înaltul cerului. Palatul Dogilor și-a păstrat toată semeția, iar Puntea Suspinelor, ce conduce către joasele și groaznicele celule ale condamnaților, te face să simți toată asprimea unui ev trecut. Pe canalele ce țin loc de străzi în vechiul oraș, lunecă gondole negre, negre în amintirea unei ciume teribile care a îndoliat în urmă cu cinci secole cetatea. Intr-un cîntec delicat și fără sfîrșit, apa mării ciocănește țărmul și povestește fiecărui nou venit tot ce știe despre frumoasa Veneție...

Filmele noastre au plăcut!

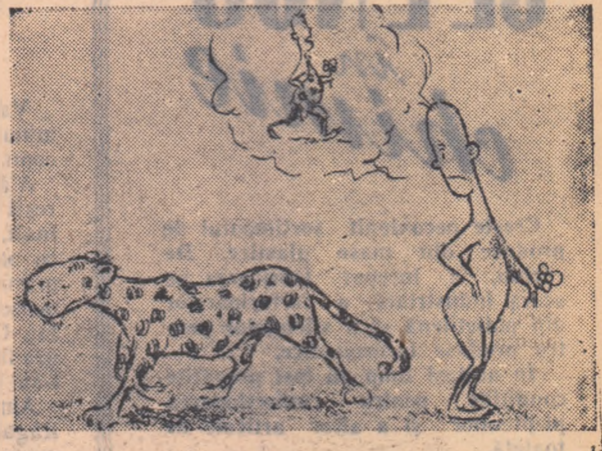
Dar era vorba de Festivalul internațional al filmului... deci, despre el să discutăm. Țara noastră, care participa pentru prima oară în competiția de la Veneția, s-a prezentat cu șase scurt-metraje și, spre bucuria noastră, toate au fost admise în concurs. Așa dar s-a rulat studiul cinematografic „Uciderea pruncilor" după un tablou de Peter Brueghel, documentarele „Jocuri oltenești" și „Printre albine", filmul științific „Chirurgia neoplasmului gastric", desenul animat pentru copii „Ochelarii bunicului" și micul meu film artistic „Galateea". Au fost bine primite; despre „Galateea" de pildă, pot să vă spun că a fost prezentată într-un program comun cu filmele vestitului Walt Disney și ale canadianului Mac Klaren. Compania ne-a făcut cinste.

In plin ospăț cinematografic

De dimineața pînă seara am înghițit filme și iar filme — vreo 50 la număr — bune și proaste, vesele și mai ales triste, în alb-negru și color, pe ecran lat etc. Am cunoscut personal o sumă de persoane celebre ale cinematografiei: regizorul sovietic Ivan Pîrîiev, talentatul actor american Henry Fonda, marele critic de artă francez Georges Sadoul cu care am avut lungi și rodnice discuții, pe Joan Crawford care, deși a îmbătrînit mult, a rămas tot foarte frumoasă... Am avut parte să aud, mai ales să și văd la Festival lucruri de-ajuns de curioase. De pildă,

M. MARINESCU-SANDU

(Continuare în pag. a 6-a)

Desene din filmul „Scurtă istorie".

OVIDIU

Marea Neagră, mare adîncă și zbuciumată. De multe milenii valurile împroașcă stînca cu spumă dantelată, mîngîie nisipul mătăsos al țărmurilor și se întorc în genuni ascunzînd bucurii, taine și dureri. Dar numai două milenii sînt de cînd lacrimile fierbinți ale unui mare poet al lumii s-au amestecat cu spuma ei sărată. Iar marea i-a eternizat durerea și numele: Ovidiu.

★

Atunci de frig, barbarii își pun pe ei cojoace,
Iși pun ițari; nu-și lasă decît obrazul gol;
Iar țurțurii de gheață le zuruie în plete,
De alba promoroacă scînteie barba lor.
(Iarna în țara geților)

Cruntă îi va fi părut poetului izgonit din însorita Romă natura locurilor de pe țărmul, pe atunci sălbatic, al mării. Cruntă îi va fi părut înfățișarea oamenilor de aci. Singur, depărtat de rude, de prieteni, de soție, se afla Ovidiu. Luni și ani, ani și decenii de-a rîndul, ochii săi, din ce în ce mai obosiți și mai bătrîni, au scrutat nesfîrșitele întinderi în așteptarea veștii care ar fi putut să redea bucuria sufletului său chinuit. Ovidiu spera.

„Ce-i drept, de toată vina eu nu pot să mă apăr,
Dar vina mea, în parte, o rătăcire-a fost.
Deci eu mai am speranța că Cezar o să facă
Mai blîndă-a mea pedeapsă, mutîndu-mă-n alt loc".
(Unui prieten drag)

Scrisorile deznădăjduite se loveau însă de neînduplecarea celor ce-l exilaseră aci. Impărăteasa Livia, soția lui Octavian Augustul, se îngrijea ca blîndul și veselul poet să nu mai vadă în veci de veci cerul albastru al Italiei. Ea fusese aceea care, pentru a asigura domnia pentru fiul ei Tiberiu, făcuse totul spre a o pierde pe Iulia, fiica lui Octavian. Aceasta ar fi putut moșteni cîndva tronul, iar Livia voia ca acest tron să aparțină fiului ei. Prilejul s-a ivit curînd. Iulia a fost învinuită de o dragoste nelegiuită, care zice-se, a fost sprijinită și tăinuită de Ovidiu. Mînia împăratului a lovit și pe poet. El a fost exilat la Tomis, pe malul Pontului Euxin, Marea Neagră de astăzi.

★

„Și cum aș vrea să-mi pun niște aripe,
Aripile lui Dedal sau ale lui Perseu
Să zbor cu ele-n aer și, despicînd văzduhul,
Pămîntul țării mele să-l văd în grabă eu,
(Visuri deșarte).

Mult l-a chinuit pe Ovidiu dorul de patrie. Geții, „barbarii" dar cinstiții Geți, l-au înțeles. L-au admirat, i-au dăruit jerbe de flori, l-au numit cetățean de onoare al orașului lor. Și poetul s-a apropiat cu dragoste de ei, însă inima lui se afla veșnic sub cerul însorit al Italiei, în draga lui Romă, alături de casa lui, de soție și de prieteni, de tot ce poate fi numit, într-un cuvînt, patrie. Aci i-a închinat cele mai înflăcărate versuri, în care dorul, dragostea și durerea, s-au împletit în nemuritoarele „Triste", „Pontice", „Scrisori din exil".

Trupul său s-a ofilit, viața lui s-a stins, dar versurile-i de o negrăită frumusețe s-au ridicat deasupra veacurilor... Și astăzi, după două milenii, o lume întreagă îl sărbătorește pe Ovidiu.

Iar tu, cel ce te reculegi cîteva clipe în fața statuii poetului care și astăzi, cu chipu-i de piatră scrutează nesfîrșitele întinderi, citește-i versurile lăsate cu limbă de moarte și îndeplinește-i dorința:

„Tu, trecător, de-ai știut vreodată ce înseamnă iubirea,
Spune, să nu-ți fie greu —
O, dormi în pace, Ovid!"

CARTEA A V-a A TRISTELOR

Elegia a VII-a

Și-această cărticică, ce astăzi ți-o trimit,
Pornită-i de departe, de pe tărîmul scit,
Din locul unde Istrul cel larg, își mînă lin
Puhoiul, să și-l verse în Pontul Euxin...
De ești în sănătate deplină, cum aș vrea,
Atunci ar fi ușoară și suferința mea...
Mă-ntrebi ca totdeauna, ce fac. Intr-un cuvînt,
Și-acum îți voi răspunde: „Nefericit eu sînt..."
E-așa de scurt cuvîntul, dar îl vor blestema,
Cei ce stîrnesc mînia Cezarului, cumva...
Hai, află cum trăiește amicul tău sărman,
Ce fel de oameni are tărîmul tomitan,
Și ce moravuri: află: trăiesc îngrămădiți,
Și greci, în țara asta, și geți nedomoliți;
Sînt drumurile pline: se duc și vin în zări,
Foiesc, foiesc pe drumuri, sarmați și geți călări,
Săgețile din tolbe cu vîrf îngălbenit,
Muiate în veninul de viperă, cumplit;
Se duc și vin, cu arcuri grozave, cu săgeți,
Imaginea lui Marte sînt neîmblînziții geți,
Prin glasul lor sălbatic și prin înfățișări...
Foiesc, foiesc pe drumuri, se duc și vin din zări,
Și cred că nici o mînă străină n-a umblat,
Nu le-a tăiat din piele și nici din bărbi, vreodat'...
Și-nfig ușor, cu dreapta, făr' a clipi măcar,
Cuțitul, ce-și îl poartă la șold, orice barbar...
Aceștia sînt, aceia, cum vezi, vecinii mei!
Amicul tău, poetul, trăiește între ei,
Ii vede, îi pricepe așa adînc, acum,
Ei, ce nu știu căldura iubirii, nicidecum...

Imi scrii că, mai deunăzi, îmi aplaudau deplin,
In fața unui teatru de omenire plin,
Poemele; dar știrea m-a întristat un pic:
Doar știi că pentru teatru eu n-am făcut nimic;
Iți spun, această știre a fost destul de rea:
Nu caută aplauze, la teatru, muza mea...
Cînd îmi aduc aminte cît greu mi-au cășunat,
Poemele acestea, în ceasul blestemat,
Spre muzele Peride eu strig, și le blestem,
Dar tot atunci spre ele mă-ntorc și iar le chem,
Pe calea-nsîngerată de rănile ce dor,
Imi cer din nou iertare și fug în urma lor.
Cum nava cea grecească, din mari vechimi adînci,
Odată azvîrlită la Caphareia-n stînci,
A mai uitat cu timpul nenorocirea ei,
Și pleacă iar spre marea grozavei Eubei...
Asupra poeziei de veghe nu voi sta,
Ca să găsesc cuvinte de laudă, cîndva,
Nu urmăresc cu veghea spre-atîtea adîncimi,
Ca numele să-mi treacă spre mari viitorimi,
Imi amăgesc durerea! De-aceea eu veghez,
Tristețea, în cuvinte aș vrea s-o întrupez,
Și inima de-aceia o-nvăț a mai veghea,
Căci altfel, cum ar trece singurătatea mea".

CE E NOU în chimie

Crește necontenit sortimentul de produse din mase plastice. De curînd, a început fabricarea pe scară industrială a farfurioarelor din polietilenă și a sticluțelor pentru produse farmaceutice.

In același timp au fost pregătite condițiile pentru confecționarea pieptenilor și a altor articole de toaletă.

Dar un lucru deosebit de important este faptul că în Moldova se construiește în prezent o fabrică ce va produce fire de relon — primul relon romînesc. Iar pentru prelucrarea acestor fire se și lucrează la amenajarea unei secții speciale de țesătorie în cadrul fabricii „Mătasea Roșie" din Cisnădie-Sibiu.

Lumina lui Selim

Valea Seacă. Sărbătoare la Căminul cultural Multă lume, mulți copii, mulți pionieri.

Alături de cercul jocurilor pionierești se afla un tînăr. Un tînăr înalt, frumos, cu fața smeadă, dar cu oarecare imobilitate pe chip. La prima vedere nu distingeai ceva deosebit în comportarea și gesturile lui. Cînd copiii au plecat însă spre grădina de legume, doi băiețași l-au luat și l-au purtat de mîini.

Am înțeles că tînărul e orb. Selim Ragaip e orb. Orb din naștere, orb poate din copilărie. Acum are 19 ani. S-ar putea spune că viața lui, pînă de curînd, a fost tristă. Desigur, e trist să fii lipsit de posibilitatea de a descrie culoarea unei flori, soarele și cerul de vară, ochii albaștri sau negri ai unei prietene, de a vedea desenele sau literele unei cărți.

Selim s-a pomenit la vîrsta umbletului stînd cuminte lîngă gardul de piatră al ogrăzii părintești, încălzindu-și fața și pleoapele la soarele cunoscut numai din auzite și din dogoare. Copiii din ulița lui știau că e orb. Unii poate că se fereau să-l cheme la joacă. Alții, poate, l-or fi luat în derîdere. Era în timpul groaznicului război și oamenii, în durerile lor, adesea nu mai au vreme să cuprindă și durerile altora. Copilăria lui Selim s-a scurs tristă, rece, întunecată. Copilul se dovedea însă isteț. O seriozitate neobișnuită și un simț muzical, adesea întîlnit la oamenii aceștia, îl făceau respectat în cercul de copii și de oameni mari ce se lărgea din ce în ce în juru-i. Treptat, Selim pătrundea în viață.

Cine anume a hotărît așa nu se știe. La școala tătară ce se înființase în sat, ca și la școala romînă, pionierii aveau însă între sarcinile lor și pe aceea de a-l ajuta pe Selim. Băietanul era luat dimineața de acasă și purtat la școală. In clasă, degetele lui nu aveau treabă cu condeiul. Se frîngeau însă de nerăbdare, de freamătul lăuntric. In juru-i se desprindea zumzetul vesel al celor ce rosteau în limba lui de tătar... Oi... oi... sau alte buchii ale începutului. Selim Ragaip învăța carte cu ajutorul auzului. Invăța repede. Acasă la el veneau școlarii și-i citeau lecțiile. El memora și la școală obținea note bune. Selim Ragaip a obținut certificatul de absolvire. Dar mai important decît asta e faptul că școala i-au adus lumina, l-a făcut să capete vederea, o vedere lăuntrică, pătrunzătoare.

Azi are 19 ani. Este membru în organizația U.T.M. Pionierii sînt micii lui prieteni. Generații de pionieri l-au purtat pe drumurile satului de acasă la școală, de la școală la colectivă, la grădină, la Căminul cultural, unde glasul lui de tenor se amestecă printre celelalte în serile de petrecere și de repetiție. Pionierii satului îi aduc cărțile lor de povești, romanele, ziarele și i le citesc pe îndelete. Selim are memorie bună. Este la curent cu noutățile din țară și din cele patru vînturi ale omenirii.

La gazeta de perete apar uneori însemnări ca aceasta: „redactat cu ajutorul tovarășului Selim Ragaip"...

★

In Valea Seacă, desigur, la ceasul acesta au început orele de clasă. Selim Ragaip nu mai este elev. In capetele micuților dintr-a I-a stăruie însă gîndul că după cursuri se vor întîlni cu nenea Selim care le va cînta, le va spune povești, le va arăta uneori la lecții.

M. TUDOR

De vorbă cu Popescu Gopo

(Urmare din pag. a 5-a)

în legătură cu distribuirea premiilor. Filme splendide au fost bătute de altele slabe pe considerente care se cheamă politică, sforărie de culise... Sau au avut loc întîmplări de felul acesteia: o ziaristă americană a oferit cu zarvă mare un cocktail. Dar n-a invitat decît pe acei actori, regizori sau oameni de artă, care erau de viță nobilă. Cu chiu și vai s-a făcut concesie lui Henry Fonda, întrucît urmează să se căsătorească cu o contesă. Moravuri... Ei, dar care mi s-a părut cel mai interesant lucru al Festivalului? O prezentare a filmului englez, începînd cu primele filme mute, cu primii 27 de metri de peliculă, trași cu prilejul unei curse de cai, și pînă la cinematografia britanică din zilele noastre, pînă la capodoperele marelui Laurence Olivier.

Gopo promite

Vă spuneam că am înghițit filme cu o poftă de adevărat căpăcun; de aci însă și unele concluzii. De pildă, că în ceea ce privește filmul pentru copii și tineret, cineaștii sînt prea mărinimoși, în timp ce spectatorii sînt cît se poate de amatori. Deci, o mare datorie cinematografică față de cei mici Ce am de gînd? Pentru răspuns, să părăsim capitolul Festivalul de la Veneția și să poposim în... sertarele biroului meu de la studioul „București". In dreapta, o poveste despre „O muscă cu bani", în stînga, cîteva însemnări cu titlul „Noaptea basmelor" — film de lung metraj, poate tot cu Violetta; dincoace, o istorie cu un băiețel Nică și cu o lume de gîze, frunzulițe și animale Iar aici, — Gopo arătă spre frunte — mai pun la cale ceva. Ce? Surpriză, altă dată...

Mare bucurie pentru copiii de la căminul de zi al gospodăriei colective din Ideciul de Sus reg. Autonomă Maghiară. Educatoarea le citește povestiri din revistă.

Construiți singuri

Un făraș pentru curățenia clasei

Materiale:

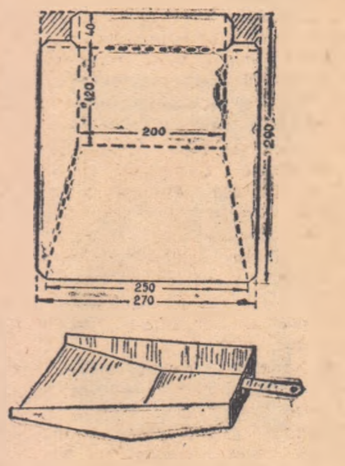
— tablă de fier, obișnuită, groasă de 1 mm;
— trei nituri de 5 mm grosime;
— o fîșie de tablă de fier, groasă de 2 mm.

Scule:

— o foarfecă de tablă;
— un ciocan de fier de 0,250 kg;
— un ciocan de lemn;
— un metru de măsurat.

Cum lucrăm:

— tăiem mai întîi un dreptunghi de tablă la dimensiunile: 270 x 290;
— dimensionăm apoi pe ea, ca în desenul nr. 1;
— îndoim tabla pe liniile punctate, ca în desen;
— din tablă de 2 mm grosime, facem mînerul fărașului (coadă);
— montăm, cu ajutorul celor trei nituri, mînerul pe făraș.
— încheierea la capete se face prin împreunarea celor două mici trapeze.

ANCHETA săptămînii

BAZE SPORTIVE

Copii, ne-am gîndit ca, la începutul anului școlar, să vizităm cîteva baze sportive construite pe lîngă școli. Am ales orașele Ploiești, Brăila și Galați. In unele locuri am găsit lucruri frumoase, în altele mai puțin frumoase și în altele n-am găsit nimic. După cum se cuvine, am să încep cu o bază sportivă frumoasă pe care am găsit-o la Brăila și care a fost construită cu ajutorul copiilor.

DAC-AȘ FI AVUT UN APARAT DE FOTOGRAFIAT...

...aș fi putut să v-o prezint. Este vorba de Școala medie nr. 2 din Brăila, în curtea căreia se află două terenuri de volei, unul de baschet și o groapă pentru sărituri. La orice oră din zi vei ajunge la această școală, o să vezi cel puțin un fileu întins, pregătit pentru joc. Iar copiii, în fiecare recreație, încing la repezeală cîte un meci pasionant. Și nu numai în recreație...

Dacă avem de făcut vreo observație? Avem. Una mică. Vrem să le atragem atenția celor de aici că trebuie să se mai ocupe de amenajarea pistei de la groapa de sărituri.

AR PUTEA SA FIE MAI BINE

După fațadă, clădirea Școlii elementare nr. 2 din Ploiești pare a fi nouă. In curtea sa — nu prea mare — se află un teren de volei de mărime obișnuită, cu tușa frumos alcătuită din cărămizi înfipte în pămînt care nu depășește cu mult nivelul terenului. La construcția acestui teren au contribuit firește și pionierii. In general terenul se prezintă în stare bună. Ar trebui să i se acorde însă o atenție mai mare. Astfel, unul din stîlpii de metal care susțin fileul, stă în permanență aplecat, iar în colțul din stînga al terenului se află o grămadă de cărămizi. Aceste lucrări trebuiesc făcute cît mai repede... Nu de alta, dar strică aspectul terenului.

O CERCETARE GEOLOGICA

— Tovarășul?... mă luă imprimire portarul de la Școala medie nr. 1 din Galați.

— Aș vrea să vizitez și eu terenurile sportive ale școlii.

— Ce-s alea?

— Terenuri, repet eu.

— Ce terenuri tovarășe? Noi n-avem nici un teren.

— Dar cum se poate, protestai arătîndu-i curtea mare.

El — că nu există nici un teren, eu — că trebuie să existe. Pînă la urmă portarul înălță nedumerit din umeri, și-mi dădu drumul. Am făcut cîțiva pași în părculețul de la intrare, apoi am cotit de după colțul școlii și în fața îmi apăru curtea mare, însă goală pustie. Dacă cercetai însă solul cu atenție ai fi putut descoperi... urmele a trei terenuri de volei... Da, da, au fost trei terenuri. Martori ai acestor vremuri, cînd pe ele răsunau îndemnurile sportivilor sînt și cei trei stîlpi aruncați la întîmplare și pe care n-am putut să-i indentific de la început. Anumite depresiuni ale solului mai vorbesc despre pista de obstacole care trebuie să fi existat cîndva.

N-ar fi rău dacă școlarii și pionierii s-ar gîndi să reconstituie nu numai „trecutul istoric" al terenului lor ci, dacă se poate, chiar terenul. Cu sape, lopeți, tîrnăcoape și cu... bunăvoință. E posibil.

După fiecare anchetă oricît de scurtă ar fi ea, se trag de-obicei concluzii. După cea de față însă, concluziile le lăsăm ca să le trageți voi.

D. EMIL

MILIOANE DE OAMENI...

... din toate colțurile Uniunii Sovietice, turiști, vizitatori, delegați din alte țări, în trecerea lor prin Moscova, vin la Mausoleul din Piața Roșie, unde sînt depuse corpurile lui Lenin și Stalin. Șirul începe să se adune dis-de-dimineață, deși accesul este permis abia de la ora 10.30. E un șir de dimensiuni impresionante. De la ușa Mausoleului se întinde pe toată Piața Roșie, apoi prin grădinile Kremlinului și pe străzile alăturate, atingînd 1—2 kilometri lungime. Și asta se întîmplă nu numai în zilele de sărbătoare, ci în fiecare zi. Vizitatorii, mai trec și pe la mormintele activiștilor comuniști situate în dreapta Mausoleului. Milioane de oameni vin acolo pentru cîteva clipe, ca să aducă prinos de dragoste și recunoștință făuritorilor Revoluției Socialiste din Octombrie, constructorilor primului stat socialist din lume.

2 OCTOMBRIE ZIUA FORȚELOR ARMATE ALE R.P.R.

EROII de la RADNA

Un carton îngălbenit peste care un tipar vechi a imprimat: „Dosarul nr. 1". Un scris îngrijit a completat în dreptul rubricii „relativ la": „eroii căzuți pe cîmpul de luptă și decedați în comuna Radna în campania 1914—1919 și actualul război".

Il deschid. Inima mi se face mică, mică de tot. Pe prima pagină citesc: Campania 1914-1919 — 37 eroi. Iar sub titlu urmează numele lor: Sergent Sisu Nicolaie, soldat Bogdan Simion, Szabo Adalbert, Wener Ștefan.., și lista continuă. Pînă la 37. Apoi se oprește.

Urmează un alt titlu: „Campania din 1944 — 25 de eroi: soldat Wener Mihai, Wener Ioan"... Tresar și mă opresc.

— Sînt frați?

Răspunsul însoțitorului meu este un semn afirmativ din cap. Și, ca și cînd și-ar continua gîndurile, cu voce tare, adaugă: „O familie de eroi".

Alt capitol: „Campania din 1944 — Școala de subofițeri de infanterie — 45 eroi. Sergent Elena Chiriță. O femeie. Vîrsta 20 de ani. S-a înscris voluntar. Cpt. Fătu Ioan"... Și alții.

La sfîrșit, semnează primarul comunei Radna. Data, 14 iunie 1945.

*

14 septembrie 1944. Războiul continuă. Armata romînă împreună cu cea sovietică luptă împotriva dușmanului comun: fasciștii. Ingrozite, slăbite ca efectiv militar și moral, trupele hitleriste se retrag. Și, ca un muribund se agață de orice pai. Mitraliază, omoară, incendiază. In apropiere de Radna există un sat: Păuliș-Miniș. Lîngă sat, un dîmb și un canal de scurgere. Acesta-i locul unde s-au dat luptele.

14 septembrie 1944. O zi de toamnă cu soare. Văzduhul e cald. O toamnă frumoasă cu frunze ruginii și cer senin. Ostașii romîni, maghiari, unul lîngă altul, așteaptă comanda căpitanului Fătu Ioan. De-obicei e calm. O zi așa frumoasă! Victoria a fost cîștigată, iar acum urmează izgonirea ultimelor rămășițe.

— Vom termina repede, băieți. Vom face joncțiune cu trupele sovietice în Radna. Zîmbește și face „băieților" un semn ștrengăresc cu ochiul.

O detunătură puternică. Apoi totul capătă o culoare cenușie. Pămîntul a fost răscolit. Un tanc german se apropie. Voluntara Elena Chiriță se desprinde de pluton și, tîrîndu-se pe burtă, se îndreptă către tanc. Deodată văzduhul e străbătut de șuieratul ascuțit al avioanelor germane. O clipă Elena ridică ochii spre cer. Avionul coboară. Din ce în ce mai aproape de pămînt. „Avion de vînătoare" îi fulgeră prin cap. Se desprinde puțin de pămînt, ochește tancul și-aruncă grenada. O detunătură puternică și tancul se învîrtește în loc cu o șenilă sfărîmată. Un țăcănit scurt de mitralieră și Elena Chiriță se prăbușește la pămînt. Avioanele ce mitraliază se înmulțesc, și se apropie tot mai mult de pămînt.

— Atacați, băieți! se aude vocea comandantului.

Ajutoarele sovietice se apropie de pluton. Nemții se retrag. Dincolo de Păuliș, dincolo de Arad, dincolo de graniță. De aici mai departe, pînă în bîrlogul lor.

Victoria a fost plătită cu prețul cel mai scump, cu sîngele fiilor și fiicelor patriei noastre.

★

Dosarul nr. 1. Filele lui sînt prea subțiri ca să poată cuprinde toată gloria de care s-au acoperit copiii patriei noastre. Fie însă ca niciodată și nicăieri să nu mai vedem dosare cu nr. 1, ca războiul să nu mai cernească alte mame. Dar dacă dușmanul va îndrăzni vreodată să ne atace, va primi ceea ce i se cuvine, chiar cu prețul unor asemenea dosare.

A. M.

De strajă păcii

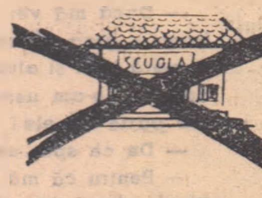

Neinfricați, oțeliți și dirji, ostașii armatei noastre populare veghează zi și noapte cuceririlor poporului muncitor, libertatea și pacea plaiurilor noastre. Ei își călesc necontenit forțele, își perfecționează măiestria militară. Iată, în fotografiile alăturate, două aspecte din exercițiile bravilor noștri ostași și matrozi.

FAPTE din țările capitaliste

La Neapole, în Italia, peste 50 de mii de copii nu pot urma cursurile vreunei școli deoarece nu există localuri și nici învățători. Chiar și copiii care au norocul să fie înscriși în clasele primare, învață numai 2—3 ore pe zi. In multe școli cursurile se țin numai o dată la două zile

In Congo Belgian nu există decît o facultate. Cele zece milioane de locuitori negri nu au la dispoziție decît 25 de școli medii și acestea cu caracter de școli de meserii. Aceasta, fiindcă colonialiștii au nevoie de mînă de lucru pentru minele de uraniu, cupru și cobalt. Peste 80 la sută din populația de culoare este analfabetă.

Datorită uriașelor cheltuieli pentru înarmare, în Germania Occidentală învățămîntul școlar suferă. In timp ce pentru cantina unui batalion de tancuri se cheltuiesc 1.500.000 mărci pe an, pentru 25 de mii de studenți de la facultățile din Bavaria au fost alocate numai 300 de mii de mărci pe an, adică o marcă pe lună de fiecare student. Ca să-și poată plăti taxele, peste 45 de mii de studenți au fost nevoiți anul trecut să muncească ca servitori, paznici de noapte, tăietori de lemne, vînzători de ziare, etc.

Pentru războiul din Algeria, Franța cheltuiește sute de miliarde de franci. In schimb, bugetul școlilor a fost foarte mult redus. Cu sumele ce se cheltuiesc într-o lună pentru război, s-ar putea construi 5000 de săli de clasă. Numărul cadrelor de specialitate este redus. La un milion de locuitori, de pildă, nu există decît 90 de ingineri, în timp ce în U.R.S.S., sînt 236 de ingineri la un milion de locuitori.

CALENDARUL NATURII

Toamna s-a grăbit să vie. In roua plumburie se adună norii. Cocorii, grangurii aurii, codobaturile cenușii, privighetori cu alte păsări surori, cu turturele înșirate ca niște mărgele, cîrstei, porumbei, pleacă să petreacă iar în altă parte, departe de noi. Acum vin ploi, vine vreme rea, iarna va veni și ea cu vînt, cu polei, cu toate gerurile ei, iar păsărica nu va mai găsi nimica de mîncare.

La plecare, cucul, haiducul cel singuratic ca un sălbatic a trecut pe la veveriță:

— Cumetriță, cu durere îmi iau la revedere de la tine... Te las cu bine, iară la primăvară voi reveni.

— Dacă mă vei mai găsi, i-a răspuns ea. Iarna e grea. Mi-am strîns eu de cu vară în cameră nuci și alune. Și ciuperci bune mi-am adunat. Le-am uscat pe rămurele. Numai să am parte de ele!

— De ce spui asta?

— Pentru că mă paște năpasta. Cum o da gerul, jderul n-o să-mi dea pace. O să am de-a face cu el. Eu nu mă înșel. E cel mai mare dușman al meu.

— Să te ferească dumnezeu de așa dușman hain. Acum mă duc puțin și pe la moș Martin.

Și s-a dus. L-a găsit cu burta în sus, la soare.

— Frățioare, ce-i cu tine?

— Bine. Șapte burți dac-aș avea, încă șapte aș mai vrea. Halal de viață! De dimineață și pînă seara tîrziu știu că mănînc mereu; așa trai mai zic și eu. Găsesc tot ce poftesc, numai burta să cuprindă: jir și smeură și ghindă, mere pădurețe, pere, cîte-un fagure de miere, scorușe, alune, murs dulci și bune. Tot hrană aleasă; scoal-te masă, pun-te masă! De atîta hrană nu-mi mai încap în blană. Las-că-i bine! Fac la fel ca mine mai toate animalele pădurii. Se îngrijesc de ale gurii să își adune grăsime, că pe a iernii asprime și cînd zăpada va fi mare nu mai găsești nimica de mîncare. Acum iartă-mă, te rog, mă duc să-mi văd de bîrlog, să-l căptușesc chiar azi cu scoarță ruptă de pe brazi.

Și-au luat rămas bun. Dintr-un vîrf de alun, gaița cenușie i-a spus cucului să știe că ea n-are de gînd să plece; aici petrece iarna rece.

Cucul nu mai zăbovește; zorește către miază-zi. Cine poate ști vremea bună cît o mai ține?

Harnicile albine, gospodinele, după ce au colindat grădinile peste vară și au lucrat miere și ceară, acum se odihnesc. Iși orînduiesc gospodăria în stup.

Cumătrul lup nu se sinchisește. El nu-și agonisește hrană. Lui îi trebuie blană groasă pentru iarna geroasă, că de-ale gurii găsește el în fundul pădurii, un iepure, o căprioară, o mioară de la vreo turmă și pînă la urmă ajunge el în Mărtișor.

De pe ogor s-a strîns bogăția de grîne. Cîmpul rămîne dezgolit. Iepurele a înlemnit de frică. „Va să zică nu mai am unde mă ascunde. Are să mi se înfunde. Oricît sînt de iute de picior, un vînător tot mă va găsi, mă va nimeri. Unde m-aș putea piti, că nu-i nici un ascunziș, nici un tufiș. Ia ici, colo cîte o floricică mică, albăstrică, o romaniță și ciulini cîți vezi. Dar, te poți ascunde după ei? Nici gînd. Și tare sînt flămînd.

In baltă trestia a crescut înaltă și vremelnicii locuitori, după ce au scos puișori, se pregătesc să zboare, să se măsoare cu depărtarea. Zarea se întunecă cînd pornesc în zbor, numărul lor e nesfîrșit. Au pornit cormoranii, pelicanii, bîtlanii sau stîrcii albi, negri ori purpurii, gîștele cenușii, lopătarii, sitarii sau becațele, rațele de tot soiul.

Broscoiul a sărit în ghiol și s-a afundat în nămol sub apă, așa scapă el de ger. Nici peștii nu pier cînd apa îngheață. Nu vin la suprafață ci se bagă sub maluri, sub stînci, în gropi adînci grămadă.

In livadă se strîng poamele coapte. Astă noapte s-a stîrnit un vînt și a așternut la pămînt covor de frunziș uscat. Un fluture întîrziat a înghețat pe o floare. Prin aer prind să zboare firișoare de culoare argintie. E semn de toamnă tîrzie cînd zboară funigei.

Pe hogeac ies primele scîntei. Mămica a aprins focul. Imi pregătesc căciula și cojocul, că le-a venit sorocul. De altfel și Motănel greu mai iese din bucătărie. Știe el ce știe! O fi citit în calendar că vine luna lui Brumar.

FLORIN IORDACHESCU

NOCTURNA...

ORIZONTAL:

1. Noapte senină, cu lună plină. 5. Negru ca noaptea. 7. A luminat calea părinților noștri. 8. Omul cu lampa fermecată. 9. Cîntecul de sub grindă din nopțile de vară. 10. Țara semilunei... pe unde scurte. 11. Exclamație. 12. Unde se petrece acțiunea unor nopți de carnaval într-o piesă de Alecsandri. 15. Loc pe pămînt unde mai tot timpul e noapte. 17. Simbolul elementului folosit la unele becuri electrice. 19. Pe unde se duce soarele la... culcare. 20. Ca... noaptea, în cerul gurii! 22. Comună în raionul Șimleul Silvaniei. 23. „Cînd cu gene ostenite, seara suflu-n luminare... „(Eminescu). 24. Doine! 25. Tipul popular al nerodului. 26. Aliment cu care aseamănă poporul luna plină. 28. Termen de comparație „de aur" pentru lună în poezia „Visul lui Mihai Viteazul". 30. Lampă de radio de 1,2 baterie. 32. Faptul de a nu pleca. 33. Forma lunii în timpul unei eclipse circulare. 34. Tete! 35. Altă lampă de radio.

VERTICAL:

1. Lună de cap! (pl.). 2. Lună, lună! 3. Neproductiv. 4. Plini de răni. 5. Prilej de a petrece noaptea pe șoseaua București-Ploiești. 7. Indrumează noaptea vapoarele pe drumul cel bun. 9. Compozitor polonez vestit. 11. Oglinda lumii. 13. Diviziune de timp. 14. Demonstrație nocturnă... pe note (pl.). 16. Animal sălbatic cu ochii foarte luminoși în timpul nopții. 18. Distracții nocturne pe gratis. 21. Penumbra unui... felinar! 23. Talaz. 24. De culoarea... nopții. 25. Animal de rasă. 26. Lună cu... coadă! 27. Se vede pe cer, noaptea, în dublu exemplar. 29. Lună cu... baterie. 31. „Ții minte tu, iubita mea, / O noapte de argint în care / Mi-ai arătat pe... o stea / Din Carul-Mare" („Balada unei stele mici" de Topîrceanu).

UMOR DIN VIAȚA OAMENILOR CELEBRI

CE NU PUTEA PRICEPE DOAMNA

Savantul englez Smith a făcut odată, în salonul unei doamne din elită, o comunicare despre cablul telegrafic submarin care fusese instalat atunci ca să facă legătura între Europa și America. La sfîrșitul comunicării, amfitrioana i-a mulțumit savantului pentru expunerea sa cît se poate de explicită.

— Am înțeles totul, pînă în cele mai mici amănunte, a spus doamna. Un singur lucru nu pot pricepe: de ce telegramele transmise pe cablul transatlantic ajung uscate la destinație?

CU ACEEAȘI MONEDA

După o premieră a comediei „Școala calomniei" de Sheridan, dramaturgul englez Cumberland, care a scris mai multe tragedii, i-a spus autorului:

— Am văzut ieri comedia dv. și n-am zîmbit niciodată...

— Ești un ingrat! — i-a răspuns Sheridan. Eu am văzut ieri o tragedie de-a dumitale și am zîmbit tot timpul.

UN PRINZ SARACACIOS

Compozitorul italian Rossini a fost invitat odată la masă de către un admirator al lui. Prînzul fiind cam sărăcăcios, Rossini a rămas flămînd. La desert amfitrionul i-a spus celebrului său oaspete:

— Sper că o să-mi faceți onoarea să mai luați masa la mine cît de curînd.

— Cu plăcere, răspunse Rossini, dacă se poate, chiar imediat.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel 7 80 10; 7 61 00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".